

Arrest

nr. 157 708 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 november 1990.

De verzoekende partij vraagt op 11 januari 2010 een visum kort verblijf aan op de Belgische ambassade in Tunesië. Deze aanvraag wordt geweigerd op 18 januari 2010.

Op 3 maart 2011 doet de verzoekende partij bij wijze van schriftelijke volmacht een huwelijksaangifte met mevrouw S.S., die verklaart de Belgische nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij vraagt op 30 mei 2011 een visum kort verblijf aan op de Belgische ambassade in Tunesië. Deze aanvraag wordt goedgekeurd op 10 juni 2011.

Op 16 september 2011 treedt de verzoekende partij in het huwelijk met mevrouw S.S..

Op 19 september 2011 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) aan, in de hoedanigheid van echtgenoot.

Op 2 april 2012 ontvangt de verzoekende partij een elektronische vreemdelingenkaart F.

Bij vonnis van 17 november 2014 van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven, afdeling Leuven, zijn de verzoekende partij en mevrouw S.S. uit de echt gescheiden.

Op 12 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing om een einde te stellen het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voormelde beslissingen worden aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 juni 2015. Deze beslissingen zijn de bestreden beslissingen waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van een artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: L.(...)

Voorna(a)m(en): M.(...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: 16.11.1980

Geboorteplaats: Sousse

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Artikel 42 quater van de wet van 15.12.1980

§1, 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene is echtgescheiden van zijn ex-partner dd. 28.02.2015.

Betrokkene ondertekende op 07.01.2014 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

-Bij de voorgelegde documenten van inburgering dient er opgemerkt te worden dat betrokkene verplicht is om dit traject te volgen. Hoewel blijkt dat betrokkene verschillende cursussen Nederlandse les heeft gevolgd, dient te worden opgemerkt dat dit basis cursussen betreffen en dat de culturele integratie bijgevolg niet van die aard is dat ze een verder verblijf in België rechtvaardigt.

-verklaring van de werkgever betreffende de integratie en tewerkstelling van betrokkene: gezien deze voorgelegde verklaring op eer niet getoetst kan worden op de feitelijkheid en waarachtigheid, kan ze niet in overweging genomen worden als bewijs van integratie.

-een werkgeversattest van onbepaalde duur en bijhorende loonfiches. Deze overeenkomst geeft aan dat betrokkene tewerkgesteld is. Echter, dit is onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Immers, het hebben van een job/inkomen is een min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Bovendien blijkt hieruit dat betrokkene ook in staat geacht moet worden om te werken in het land van herkomst.

-huurcontract van betrokkene: het hebben van een huurcontract is evenmin een uitzonderlijke mate van integratie. Immers, het hebben van een huurcontract/adres is een noodzakelijk iets om in België een menswaardig bestaan te kunnen leiden.

-Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van betrokkene nog steeds in Tunesië wonen. Bijgevolg kan gesteld worden dat betrokkene nog voldoende bindingen heeft met zijn thuisland.

Betrokkene heeft nagelaten nog andere bewijzen van integratie voor te leggen.

Artikel 7, §1,2° W. 15.12.1980: legaal verblijf in België verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de hoorplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en van de rechten van verdediging. De verzoekende partij stelt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de hoorplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42 quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoeker geenszins werd gehoord aangaande de redenen waarom verzoeker genoodzaakt was van zijn ex-partner uit het echt te scheiden.

Dat verzoeker geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bewijsstukken neer te leggen/te horen.”

En:

“Art. artikel 42bis§1, laatste lid, Vw. stelt het volgende :

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoeker, familielid van een burger van de Unie, rekening te houden met verzoekers sociaal-economische situatie,

met zijn integratie in de Belgische samenleving en met de bindingen die hij heeft met zijn land van oorsprong.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar verzoekers gezinsleven in België, naar zijn gezondheidstoestand, naar zijn sociaal-economische situatie, naar zijn integratie in de Belgische samenleving, naar de duur van zijn verblijf in België en naar de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met verzoekers talrijk gevolgde cursussen Nederlandse taal, met verzoekers integratie in de Belgische samenleving en met verzoekers vaste tewerkstelling in België geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers verblijf in België.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat immers verzoeker wel degelijk alles in het werk heeft gesteld opdat hij zich zo vlug mogelijk socio-economisch en cultureel integreerde in de Belgische samenleving.

Dat met deze inspanningen tot socio-economische en culturele integratie van verzoeker in de Belgische samenleving door verweerder geenszins wordt rekening gehouden.

Dat verzoeker ter staving van zijn integratie in de Belgische samenleving en zijn tewerkstelling in België een verklaring heeft neergelegd van zijn werkgever.

Dat volgens verweerder deze verklaring niet kan weerhouden worden omdat ze niet kan getoetst worden op de feitelijkheid en de waarachtigheid.

Dat deze motivering geenszins als afdoende kan beschouwd worden.

Dat immers verzoeker tevens een bewijs van zijn tewerkstelling (overeenkomst voor onbepaalde duur) en bijhorende loonfiches heeft neergelegd.

Dat hieruit duidelijk blijkt wie verzoekers werkgever is en dat deze werkgever duidelijk gekend is.

Dat derhalve verweerder probleemloos deze werkgever dan ook kon contacteren en zijn verklaring t.a.v. verzoeker toetsen op de feitelijkheid en waarachtigheid.

Dat verweerder echter heeft nagelaten deze toetsing door te voeren waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 42quater§1 laatste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van verzoekers rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat dit het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht in casu uitermate belangrijk is nu verzoeker in het bezit is in België van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en tot op heden nog steeds tewerkgesteld is bij dezelfde werkgever. Door een terugkeer naar zijn land van herkomst riskeert verzoeker ernstige financiële schade te lijden nu hij er niet zal kunnen werken aan dezelfde arbeids- en loonvoorwaarden als in België."

2.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar verblijfsrecht in het Rijk aanvroeg en verkreeg op grond van haar huwelijksrelatie met mevr. S.(...) S.(...).

Art. 42quater, § 1, 4° Vreemdelingenwet stipuleert ter zake:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Er wordt in casu door verzoekende partij niet betwist dat zij en mevr. S.(...) S.(...) zijn gescheiden, en dat er al evenzeer geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Verzoekende partij voert evenwel aan dat zij niet in staat was haar persoonlijke situatie nader toe te lichten, nu zij nooit zou zijn gehoord, en nooit de kans zou hebben gekregen bewijsstukken neer te leggen / gehoord te worden.

Zoals in de bestreden beslissing nochtans uitdrukkelijk wordt gemotiveerd, en zoals ook blijkt uit het administratief dossier, werd nochtans terdege aan verzoekende partij gevraagd om haar persoonlijke situatie nader toe te lichten. Daarbij werd expliciet gevraagd: “alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De elementen die verzoekende partij aanhaalt in het verzoekschrift, m.n. haar tewerkstelling en cursussen Nederlands, en de integratie die daaruit zou blijken, werden ten andere allen besproken en beantwoord in de bestreden beslissing. Verzoekende partij brengt geen overige elementen aan, en slaagt er derhalve niet in aan te tonen dat geen rekening zou zijn gehouden met haar persoonlijke situatie.

De kritiek van verzoekende partij, als zou zijn niet zijn gehoord en als zou de bestreden beslissing onzorgvuldig tot stand zijn gekomen en in strijd met art. 41 van het Europees Handvest, mist – gelet op deze aan verzoekende partij betekende vraag tot inlichtingen – dan ook elke grondslag.

Verzoekende partij voert nog aan dat de bestreden beslissing de aangehaalde elementen incorrect zou hebben beoordeeld.

Verzoekende partij stelt dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom de voorgelegde elementen niet volstaan om het verblijfsrecht te behouden in het Rijk.

Verweerder merkt op dat in de bestreden beslissing werd gemotiveerd:

“Bij de voorgelegde documenten van inburgering dient er opgemerkt te worden dat betrokkene verplicht is om dit traject te volgen. Hoewel blijkt dat betrokkene verschillende cursussen Nederlandse les heeft gevolgd, dient te worden opgemerkt dat dit basis cursussen betreffen en dat de culturele integratie bijgevolg niet van die aard is dat ze een verder verblijf in België rechtvaardigt.

-verklaring van de werkgever betreffende de integratie en tewerkstelling van betrokkene: gezien deze voorgelegde verklaring op eer niet getoetst kan worden op de feitelijkheid en waarachtigheid kan ze niet in overweging genomen worden als bewijs van integratie,

-een werkgeversattest van onbepaalde duur en bijhorende loonfiches, Deze overeenkomst geeft aan dat betrokkene tewerkgesteld is. Echter, dit is onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Immers, het hebben van een job/inkomen is een min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Bovendien blijkt hieruit dat betrokkene ook in staat geacht moet worden om te werken in het land van herkomst.

-huurcontract van betrokkene: het hebben van een huurcontract is evenmin een uitzonderlijke mate van integratie. Immers, het hebben van een huurcontract/adres is een noodzakelijk iets om in België een menswaardig bestaan te kunnen leiden.

-Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van betrokkene nog steeds in Tunesië wonen. Bijgevolg kan gesteld worden dat betrokkene nog voldoende bindingen heeft met zijn thuisland.

Betrokkene heeft nagelaten nog andere bewijzen van integratie voor te leggen.”

Verzoekende partij gaat niet in op deze concrete motieven. Met haar vaag betoog, als zou niet afdoende zijn gemotiveerd en als zou ‘geen rekening’ gehouden zijn met haar inspanningen, geeft zij niet aan waarom de concrete motivering van de bestreden beslissing onwettig zou zijn.

Het louter feit dat verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris, betekent nog niet dat de bestreden beslissing onwettig is.

Verzoekende partij meent dat de verklaring van haar werkgever ten onrechte niet werd weerhouden, nu als aanvulling bij deze verklaring ook een arbeidsovereenkomst en loonfiches werden voorgelegd.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing miskent, waar zij lijkt voor te houden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet zou hebben aangenomen dat verzoekende partij tewerkgesteld is. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft deze tewerkstelling weerhouden, maar heeft geoordeeld dat een tewerkstelling geen bewijs van uitzonderlijke integratie is, terwijl verzoekende partij geacht moet worden ook te kunnen werken in het land van herkomst.

De verklaring van de werkgever werd daartegen niet weerhouden "als bewijs van integratie", omdat ze op dit punt niet kon worden getoetst aan de werkelijkheid. Het is inderdaad niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een verklaring, die afgelegd werd na sollicitatie hiertoe door verzoekende partij, geen objectief stuk vormt.

Zie in die zin:

"Daarnaast is het onmiskenbaar zo dat vanuit getuigenverklaringen weinig of geen bewijskracht uitgaat daar deze documenten geen ware bewijzen uitmaken gelet op het gesolliciteerd karakter van deze getuigenverklaringen." (R.V.V. nr. 53 964 van 28 december 2010)

"Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De verklaringen op eer van derden hebben een gesolliciteerd karakter en zijn niet gesteund op enig objectief element." (R.v.V. nr. 77 927 van 23 maart 2012, www.rvv-cce.be; zie ook R.v.V. nr. 111.250 03.10.2013).

De middelen falen in rechte.

Het eerste en tweede middel zijn onontvankelijk, minstens ongegrond. Ze kunnen niet worden aangenomen."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is. In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en dat het huwelijk van de vreemdeling met de burger van de Unie die hij heeft begeleid of vervoegd, ontbonden wordt of nietig verklaard of er geen gezamenlijke vestiging meer is. Tevens verwijst de verwerende partij naar artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Voor het bevel om het grondgebied te verlaten wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit zijn de juridische overwegingen van de bestreden beslissingen.

De feitelijke overwegingen van de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden worden uitgebreid vermeld in de bestreden beslissing. Zo stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij uit de echt is gescheiden met haar ex-partner en dat haar per brief werd gevraagd om bewijzen voor te leggen om haar situatie te kunnen onderzoeken. Op basis van de documenten die de verzoekende partij heeft neergelegd, motiveert de verwerende partij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van meer dan drie maanden. Volgens de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij bewijzen neergelegd van inburgering, waarop de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij verplicht is deze te volgen en dat het basiscursussen betreft, waardoor de culturele integratie niet van die aard is dat een verder verblijf in België wordt gerechtvaardigd. De verzoekende partij legt een verklaring van haar werkgever neer. De verwerende partij stelt dat dit een verklaring op eer is die als dusdanig niet kan worden getoetst op haar feitelijkheid en waarachtigheid, waardoor deze niet in overweging kan worden genomen als bewijs van integratie. Het werkgeversattest van onbepaalde duur en de bijbehorende loonfiches die door de verzoekende partij werden neergelegd, worden door de verwerende partij beschouwd als onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Tevens stelt de verwerende partij dat werk een basisvoorwaarde is om een menswaardig bestaan te hebben en dat de verzoekende partij dus in staat is om te kunnen werken in haar land van herkomst.

De verzoekende partij legt ten slotte ook een huurcontract voor. De verwerende partij beantwoordt dit document door te stellen dat dit niet getuigt van een uitzonderlijke mate van integratie en dat een huurcontract of adres noodzakelijk is om een menswaardig bestaan te leiden. Daarnaast stelt de verwerende partij dat de ouders van de verzoekende partij nog in Tunesië wonen en dat de verzoekende partij nog voldoende banden heeft met haar land van herkomst.

In de feitelijke overwegingen van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gesteld dat het legaal verblijf in België verstreken is.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in haren hoofde genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.1.3.1 De Raad onderzoekt de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 42*quater*, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij werpt namelijk de schending op van artikel 42*quater*, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en in de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van dit artikel.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 42*quater*, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft verricht naar haar gezinsleven in België, naar haar gezondheidstoestand, naar haar sociaaleconomische situatie, naar haar integratie in de Belgische samenleving, naar de duur van haar verblijf in België en naar de banden die zij heeft met haar land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 7 januari 2014 kennis heeft genomen van de brief van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, waarin de Dienst Vreemdelingenzaken haar meedeelt:

*“In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42*quater*, §1, alinea 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’, staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.*

U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van voormeld schrijven volgende documenten heeft neergelegd:

- deelcertificaat d.d. 25 oktober 2011 voor Nederlands als tweede taal (RG1), Breakthrough B;
- deelcertificaat d.d. 27 oktober 2011 voor Nederlands als tweede taal (RG1), Breakthrough A;

- deelcertificaat *d.d.* 13 januari 2012 voor Nederlands als tweede taal (RG1), Waystage B;
- deelcertificaat *d.d.* 9 januari 2012 voor Nederlands als tweede taal (RG1), Waystage A;
- certificaat van de opleiding Nederlands 2de taal R1 *d.d.* 13 januari 2012;
- addendum bij het inburgeringscontract *d.d.* 17 oktober 2011, aanvullende cursusinformatie m.b.t. maatschappelijke oriëntatie;
- addendum bij het inburgeringscontract *d.d.* 22 oktober 2011, aanvullende cursusinformatie m.b.t. maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie;
- verklaring *d.d.* 26 januari 2012 van S.V.N., trajectbegeleider bij Inburgering Vlaams-Brabant, waarin ze stelt dat de verzoekende partij binnenkort haar inburgeringsattest krijgt en dat zij iemand is *“met veel motivatie en doorzettingsvermogen om hier iets van haar leven te maken.”*;
- verklaring *d.d.* 17 oktober 2011 van C.D.N. waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij aan deze instelling lessen Nederlands voor Anderstaligen volgt;
- aankoopbewijs voor boek *d.d.* 8 september 2011 nodig bij opleiding Nederlands Tweede Taal, gevolgd bij onderwijsinstelling C.D.N.;
- inschrijvingsfiche *d.d.* 17 januari 2012 voor de opleiding Nederlands Tweede Taal RG2 bij C.D.N.;
- verklaring *d.d.* 21 mei 2012 van C.D.N. dat verzoekende partij ingeschreven was voor Nederlands voor Anderstaligen, niveau 3 waarvan de lessen tussen 17 januari 2012 en 29 mei 2012 plaatsvonden;
- loonbrief voor maand oktober 2013 ten belope van 1216,37 euro;
- loonbrief voor maand november 2013 ten belope van 1362,57 euro;
- loonbrief voor maand december 2013 ten belope van 1432,30 euro;
- loonbrief voor maand januari 2014 ten belope van 1258,09 euro;
- ongedateerde verklaring van de zaakvoerder van V. BVBA, de werkgever van de verzoekende partij;
- overeenkomst huurwaarborgspaarrekening *d.d.* 26 juni 2013 bij KBC;
- huurovereenkomst *d.d.* 18 juni 2013.

De verzoekende partij betwist niet dat dit de enige documenten zijn die zij heeft neergelegd.

De Raad merkt op dat in de brief die de verzoekende partij ontving op 7 januari 2014 de toepasselijke wetsbepaling werd geciteerd en dat werd gevraagd om alle documenten die nuttig kunnen zijn neer te leggen. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de verzoekende partij. De verwerende partij kan geen rekening houden met elementen waarvan zij niet op de hoogte wordt gesteld.

In de bestreden beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van meer dan 3 maanden motiveert de verwerende partij omtrent de verschillende neergelegde stukken.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet afdoende motiveert waarom zij geen rekening houdt met de talrijke gevolgde cursussen Nederlands, met haar integratie en met haar tewerkstelling, wijst de Raad erop dat dit berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met voormelde elementen maar uiteenzet waarom deze elementen op zich niet kunnen verhinderen dat het verblijf voor meer dan drie maanden niet wordt beëindigd overeenkomstig artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat de verklaringen van de werkgever niet in overweging genomen worden daar ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. In dit verband wijst de Raad op hetgeen hieronder wordt uiteengezet.

Voor zover de verzoekende partij opwerpt dat de verwerende partij de verklaring op eer van haar werkgever wel kan worden getoetst aan de feitelijkheid en waarachtigheid en ze dus opwerpt dat de verwerende partij de werkgever kent en deze zelf had moeten contacteren, merkt de Raad op dat de bewijslast in deze bij de verzoekende partij ligt. Het is aan verzoekende partij om de vereiste objectieve stukken bij te brengen indien zij meent haar verblijfsrecht te kunnen behouden. Ook al is de bewijsvoering in deze vrij, de Raad herinnert eraan dat de verwerende partij als tegengewicht over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. *In casu* heeft de verzoekende partij nagelaten om bijkomende stukken neer te leggen die de verklaringen van de werkgever staven. Bijgevolg acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde *in casu* oordeelt dat de neergelegde verklaringen niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Met betrekking tot de tewerkstelling van de verzoekende partij wijst de Raad er voorts op dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij tewerkgesteld is. In de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat deze tewerkstelling niet voldoende is om een uitzonderlijke mate van integratie aan te nemen. De verwerende partij stelt dat het hebben van een job en/of inkomen min of meer een basisvoorwaarde is om in België een menswaardig bestaan te leiden.

Voor zover de verklaring op eer van de werkgever door de verzoekende partij wordt gebruikt om haar integratie aan te tonen, stelt de Raad vast dat deze verklaring niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs.

Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de overige concrete motieven van de bestreden beslissing niet betwist.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Tevens maakt zij, gelet op het voorgaande, ook niet aannemelijk dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2 De verzoekende partij werpt de schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000. De Raad onderzoekt dit artikel *juncto* de hoorplicht.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Zoals de verzoekende partij aanvoert, behelst het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwaarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te

houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij onder meer een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelijke ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini* e.a., C-317/08 - C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. Blz. I* 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. Blz. I* 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. Blz. I* 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een uitnodiging ontvangen heeft op 7 februari 2014 om alle nuttige documenten inzake haar dossier en de eventuele beëindiging van haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden neer te leggen op het gemeentebestuur van haar woonplaats. De verzoekende partij heeft gebruik gemaakt van deze mogelijkheid en kan niet dienstig opwerpen dat haar hoorrecht geschonden. Voor zover de verzoekende partij opwerpt dat zij niet gehoord is omtrent de

scheiding van haar ex-partner, wijst de Raad erop dat zij dit ook had kunnen doen in het kader van de brief die zij heeft ontvangen op 7 februari 2014. Tevens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen elementen aanvoert om aan te tonen hoe het horen over deze materie de bestreden beslissingen had kunnen beïnvloeden.

Een schending van de hoorplicht als beginsel van het Unierecht of van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangenomen.

2.1.3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.4 Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.5 Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de beëindiging van een verblijf van meer dan drie maanden volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS